

højelig man er til at give Anvisning paa Statskassen, og derfor kan der ansøres mange Grunde; Kommunerne have Byrder nok, og det kunde være meget ønskeligt at faa alt over paa Statskassen, hvis det var saa, at Statskassen var en udtømmelig Guldrube; men det er den ikke. Det er ogsaa et stort Spørgsmaal, om det til syvende og sidst gør nogen væsentlig Forandring, naar saaledes alle Udgifter blive overførte paa Statskassen; det bliver dog de samme Borgere, som komme til at betale det. Smidlertid har Mindretallet paa ingen Maade turdet være med til at foreslaa, at en saa betydelig Udgift skulde overføres paa Statskassen, navnlig da den, som vil medgaa til Afholdelse af Udgifterne til sindssyges Forplejning, idet man har mødt samme Tankegang, som har gjort sig gældende hos Udvalgets øvrige Medlemmer, derfor har Mindretallet troet at burde foreslaa, at Statskassen overtog Forsørgelsen af de blinde og de idiotiske Børn, medens man med Hensyn til de døvstumme har ment, at det kunde forblive som hidtil, og at Amtsrepartitionsfonden havde Forpligtelse til at tage sig af dem: i dette Øjemed har man stillet Vædringsforslagene Nr. 47, 48 og 50. Vædringsforslag under Nr. 49 gaar tillige ud paa at gøre Forpligtelsen for Staten noget mindre, idet man har antaget, at Udgifterne ved den paagældende Persons Ekviperung og Indsendelse til Anstalten jo nok kunde afholdes af den vedkommende Kommune, og hvis der ikke var Forældre, saa bliver det jo Kommunen, og den bliver saa fri for samtlige de øvrige Udgifter. Hvad de sindssyge angaar, er det bekendt, at der paahviler Amtsrepartitionsfonden Forpligtelse til at tage sig af dem, som ere farlige for den offentlige Sikkerhed, og det har jo i det hele taget udviklet sig saaledes, at Amtsrepartitionsfonden med Hensyn til de sindssyges Forsørgelse giver betydelige Bidrag, men der er ingen bestemt Regel, og for saa vidt er der i saa Henseende Forskel. Mindretallet har ment, at det vilde være en Forbedring af det nu bestaaende Forhold, om de nu givne Regler bleve saaledes, at Amtsrepartitionsfonden i alle Tilfælde med Hensyn til de sindssyge skulde overtage $\frac{2}{3}$ af Forsørgelsen, medens $\frac{1}{3}$ skulde paalægges vedkommende Kommune. I Købstæderne have disse Udgifter med Hensyn til de sindssyge, som ere farlige for den offentlige Sikkerhed, hidtil været udredede saaledes, at der har fundet Repartition Sted paa samtlige Købstæder i Amtet. Selvfølgelig vil jeg for mit Vedkommende, hvis en saadan Bestemmelse skulde vinde Bifald, være mere

tilfreds med, at Landet og Købstæderne kom til at udgøre et Hele saaledes, at der kunde finde Repartition Sted for begge disse Dele af Amtet. Udvalgets Mindretal stiller altsaa Forslaget under Nr. 52, og jeg vil tillade mig at anbefale det.

Hvad Vædringsforslagene under Nr. 53 og 54 angaar, som sigte til Repartitionen af Udgifterne for de veneriske Sygdomme, skal jeg kun henholde mig til, hvad jeg har udtalt de foregaaende Dage. Jeg finder det ikke heldigt her at komme ind paa en Betragtelse af, hvad jeg har sagt i saa Henseende, og vil derfor kun sige til den ærede Ordfører, at jeg ikke stønner, at dette Forhold er væsentlig forskjelligt fra de øvrige Forhold. Sædeligheden er paa Landet efter min Opfattelse ingenlunde større end i Købstæderne, og hvis disse Folk gøre et Besøg i Købstaden med det Resultat, som forudsættes i dette Forslag, er der ingen Grund til, at det, som følger deraf, skulde paahvile Købstæderne. Jeg mener, at der er den samme Grund her, som af mig er paapeget ved de andre Løsligheder, til at lade dette gaa under et, naar Interesserne ere fælles, som de synes at være paa dette Omraade.

Jeg kommer nu til det meget omtalte Hovedpunkt af det, som i Dag er sat under Forhandling, nemlig Lovforslagets § 64. Mindretallet har i Overensstemmelse med alt, hvad der er passeret i denne Sag, fra Begyndelsen af opfattet dette som en ganske midlertidig Bestemmelse, saaledes at den store Alverdensforsørgelseslov og Alverdensforsørgelse var i Vente. Derfor har Mindretallet kun nærmest fastet sit Øje paa, om denne Paragraf nu er indrettet saaledes, at den kunde gøre den ganske midlertidige Nytte, at den virkelig nogenlunde kunde opfylde de Forventninger, som ret naturlig den fattige Befolkning kunde have til den. Mindretallet kom da til det Resultat, at Betingelserne i denne Paragraf for at erholde denne Hjælp vare temmelig strænge, og mente, at man kunde medvirke til at mildne noget paa dem uden for øvrigt at tage sig det saa nær, om det, man fremsatte, var af en saadan Natur, at det kunde siges at være af større Virkning og være tilstrækkeligt, naar der skulde løses et Spørgsmaal af saa stor Betydning. Mindretallet kom da til det Resultat, at det var noget vel strengt, at de, som skulde kunne opnaa denne Begunstigelse, ikke nogen Sinde eller under nogen som helst Form maatte have nydt Fattighjælp. Man antog, at det ikke fra nogen Side, heller ikke fra den højstærede Regerings Side, vilde møde nogen Modstand, om man gav den samme Ret til dem,